

DEFĂȘURARE ATELIER „INTERCULTURALITATEA“

Toți suntem diferiți și în același timp egali

Obiective principale:

- să-și dezvolte sentimentul propriei identități în raport cu cea a familiei proprii
- să manifeste interes pentru cunoașterea unor aspecte ale culturii românilor și a altor etnii
- să manifeste toleranță și respect pentru valorile și convingerile altora
- să conștientizeze că diversitatea este o parte normală a vieții umane

Resurse și materiale necesare: creioane/ carioci colorate, pix, stilou, fișe de lucru.

Descrierea activității:

1. Se lecturează „Povestea ursului cafeniu”, de V. Colin (vezi Anexa 1).

2. Discuții după lecturarea poveștii.

- Ce fel de personaj era Martin?
- După ce-l judecau focile și urșii albi pe Martin?
- Ce au înțeles urșii polari după ce Martin l-a salvat pe ursuleț?
- Ce am învățat noi că este important în relațiile cu ceilalți? Ce este lipsit de importanță?

Toți suntem diferiți. Uneori, suntem mândri că suntem diferiți. Alteori, preferăm să ascundem acest lucru pentru că ne temem de respingere sau pentru că vrem să fim ca ceilalți.

3. Se face trecerea la interculturalitate în spațiul românesc.

Fiecare popor este definit de anumite trăsături, obiceiuri și tradiții.

Pe teritoriul României conviețuiesc mai multe comunități de oameni, fiecare cu tradițiile și obiceiurile specifice.

Două desene color – o româncuță și o tigăncușă în port tradițional (vezi Anexa 2).

Elevii sunt rugați să adauge fiecărei imagini în parte elemente specifice.

De exemplu: *Romancuța*: nai, fluier, ulcior, năframă etc.

Tigăncușa: flori pe haine, cercei, floare în păr, salbă cu bănuți la gât etc.

Se discută asemănările și deosebirile dintre cele două imagini.

La final, se discută definiția interculturalității.

Interculturalitatea este termenul ce denumește contactul dintre culturi, existența unui dialog între acestea și, nu în ultimul rând, interacțiunea și influența pe care o primesc reciproc.

- obiceiuri împrumutate de romi de la români;
- obiceiuri împrumutate de români de la romi.

ANEXA 1.

Povestea ursului cafeniu

(<https://www.youtube.com/watch?v=oiU4wsT7LYI>)

de Vladimir Colin

Urșii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta le spune urși albi (dar, firește, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de știre și să nu mă mai lase să scriu minciuni). Așa...

Ei, și iată că printre urșii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare și frumos, care venea tocmai din munții noștri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebați, că nu știu. Ce știu e că s-a pomenit acolo și că a început să caște ochii la munții de gheață și la focile care se zbenguiau pe ei.

— Ia te uită!... Un urs murdar! strigă o focă, și toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească și să se prăpădească de râs.

- E mânjit tot!
- De la gheare până la bot!
- Vai, vai, ce caraghios!
- Parc-a fost muiat în sos!

Uite-așa râdeau focile, râdeau de nu mai puteau. Ursul nostru se uită în jur gata să râdă și el de ursul cel murdar (pentru că urșii, se știe, se spală pe dinți în fiecare dimineață și seară, ba mai fac și baie) când, spre marea lui mirare, nu văzu niciun urs.

- Nu cumva râdeți de mine? întrebă el supărat.
- Păi de cine, măi Martine?
- Eu sunt curat, spuse și mai supărat Martin. M-am spălat chiar azi dimineață.

Dar focile nu-l crezură și râseră mai departe, așa că bietul urs își luă tălpășița, mormăind. Și nu merse el cine știe cât, că se întâlni cu niște urși albi.

- Fraților! strigă bucuros Martin. Ah! Ce bine-mi pare că vă văd...
- Cine-i urâtul ăsta care se crede frate cu noi? spuse cu dispreț un urs alb.
- Ia te uită ce neobrăzare! vorbi un altul.

De ciudă, bietul Martin simți că-i dau lacrimile.

— Dar bine, fraților, nu vedeți că sunt urs, ca și voi?

— Urșii cumsecade sunt albi, răspuse primul urs alb, și fără a-l mai învrednicii cu o privire, toți urșii albi plecară, legănându-și îngâmfați blănurile.

Martin se așeză pe un sloi și începu să plângă.

— Făcea să bat atâta cale până la pol, ca să găsesc aici numai batjocură? se întreba el. Vai, ce urși răi trăiesc printre munții de gheață!

Și cum plângea așa, un pinguin se apropia încetișor.

— De ce plângi, ursule? întrebă pinguinul.

— Cum să nu plâng, pinguinule, dacă urșii albi mă disprețuiesc și râd de mine? Eu sunt cafeniu, la noi toți urșii sunt cafenii.

Pinguinul era o pasăre tare isteată.

— Și numai pentru atâta lucru plângi? Hai, vino cu mine!

Îl duse pinguinul într-un loc ferit și, cât ai bate din palme, aduse o bucată de săpun.

— Ia săpunește-te bine, de sus și până jos! Îl îndemnă el pe Martin.

— Și tu? se supără ursul. Le-am spus și focilor că sunt curat. M-am spălat chiar azi-dimineață!

— Nu-i nimic, răspuse pinguinul. Fă-mi mie plăcerea asta....

Bombănind, Martin se muie într-un ochi de apă și prinse a se săpuni. De mânios ce era se frecă bine, bine, bine, și – iată – curând toată blana îi era plină de clăbuci albi și strălucitori.

— Așa, destul, spuse pinguinul.

Martin lăasă jos săpunul și voi să se vâre în ochiul de apă, dar pinguinul îl opri.

— Stai! Rămâi așa!

Apoi îl luă de mână și-l duse în mijlocul urșilor albi.

— Vai, ce urs frumos! strigă un urs alb.

— Ce blană albă! se minună al doilea.

— Și ce mândru strălucește în soare! șopti al treilea. Bietul Martin nu mai înțelegea nimic.

Dar era atât de bucuros de primirea care i-o făceau urșii albi, că nici nu-și bătu capul să înțeleagă. Îi mulțumi pinguinului și rămase printre urșii albi cu care juca „bâz” și „baba-oarba”, uitând de toate.

Deodată însă, un munte de gheață se apropie de sloiul pe care se jucau.

— Fugiți! Fugiți! strigă un pui de urs și se aruncă în apă, înotând voinicește.

Urșii se opriră din joacă, văzură muntele și pricepură că se va ciocni de sloiul lor, strivindu-i sub greutatea lepezilor de gheață. Speriați, săriră în apă și se depărtară degrabă, în vreme ce Martin – neobișnuit cu viața de la pol- rămase pe sloi. Când înțelese ce primejdie îl paște voi să sară și el în apă. Chiar în clipa aceea răsună glasul înspăimântat al unei ursoaice:

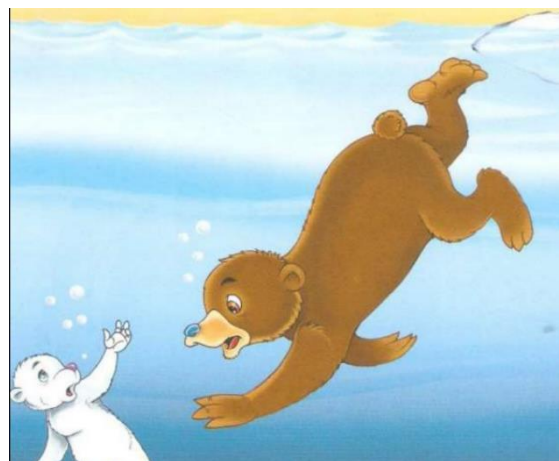
— Puiul! Puiul meu!... A rămas pe sloi!

Nici unul dintre urșii care se depărtaseră nu scoase nicio vorbă, nici unul nu cuteza să se întoarcă pe sloi. Martin se rezezi și începu să caute ursulețul.

Îl află pe o moviliță de zăpadă și-l luă în brațe, dar în clipa aceea se auzi un trosnet cumplit și muntele de gheață izbi sloiul. Totul pârâia, se prăbușea, valurile țâșniră înalte cât muntele. Cu puiul în brațe și ferindu-l de bucățile de gheață, mari cât o casă, Martin se pomeni în apă. Fusese rănit de sulitele de gheață. Dar puiul era nevătămat.

O lepede grea îl împiedica acum pe Martin să iasă la lumină. Cu chiu, cu vai sparse lepedea și, înotând, se ridică pe un sloi ce plutea, la adăpost de alte primejdii.

Mama ursulețului se rezezi să-i mulțumească, dar, când ajunse lângă Martin, încremeni. Și la fel încremeniră și ceilalți urși albi. Clăbucii de săpun din blana lui Martin se topiseră în apă, și ursul nostru era din nou cafeniu...

— Alb sau cafeniu, ești un urs bun și viteaz, spuse mama ursulețului, văzând cum puiul se prinsese cu lăbuțele de gâtul lui Martin. Îți mulțumesc...

Niciunul dintre noi n-a cutezat să rămână pe sloi...

— Nu blana îl face pe urs, încuviințară și ceilalți urși albi, adunându-se în jurul lui Martin și strângându-i care mai de care laba.

Din ziua aceea, Martin n-a mai fost nevoit să-și împodobească blana cu clăbuci de săpun (treabă care l-a bucurat strașnic căci săpunul uscat îi pricinaua mâncărimi cumplite și-l silea să se scarpine cu toate cele zece gheare, ceea ce nu era deloc frumos și nici plăcut nu era).

Cât a rămas printre urșii albi s-a bucurat de cinste și prietenie, iar când s-a întors acasă a alergat la prietenul meu, care scrie toate poveștile pentru copii, și a povestit întâmplarea. De atunci mai cântă Martin și-n ziua de azi:

Crezi că-mi pasă că te știu
Negru, alb sau cafeniu?
Inima să-ți fie dreaptă.
Eu te judec după faptă.

ANEXA 2.

